

Sayı : 9

Sene : 1978

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ

TARİH ENSTİTÜSÜ
DERGİSİ

EDEBİYAT FAKÜLTESİ MATBAASI
İSTANBUL — 1978

16. Yüzyılda Yaşamış Bir Kadın Őair

N İ S Ā Y İ

Mehmed avuşoğlu

Kılasik Tür Edebiyatının kadrosunu tesbit eden şuarâ tezkirelerinde kadın Őair adına pek rastlanmaz. 16. yüzyılın sonuna kadar gelmiş olan Őairler arasında Zeyneb Hanım (öl. ?), Mihrî Hâtun (öl. H. 912-M. 1506) ve Hubbî Âyişe Hâtun adlarına rastlarız. Bu üç Őairenin yetişme tarzlarına bakılırsa, kendilerinde san'ata ve Őiire yetenek gördükleri için ana ve babaları tarafından teşvik edilmişlerdir. Onlar da san'atlarında kemâle erip ün salmaya başlayınca erkek arkadaşlarının arasına katılarak kâbiliyyetlerini imtihan meydanına salmaktan çekinmişlerdir.

Bunlardan Zeyneb Hanım -ki Latifi kavlince Kastamonlu, Âşık Çelebi'ye göre Amasyahdır- Latifi'nin anlattığına göre, kendisindeki zekâ ve kâbiliyyeti fark eden babası tarafından özene bezene eğitilmiş, her türlü ilim ve fenden öğretilmiş, farsça divânlar ve arabca kasideler okutulmuştur. Tahsilini tamamlayınca, yaradılışındaki Őairlik cevherinin itişiyle farsça ve türkçe Őiirlerle Fâtiş Sultan Mehmed Hân adına bir divân düzenlemiřtir¹. Âşık Çelebi ise, rivâyet yoluyla, Mihrî Hâtun ile Sultan 2. Bâyezid zamanında Şehzâde Sultan Ahmed hizmetinde bulduklarını, birlikte kasideler ve medhiyeler verdiklerini «imiş» diye anlatır. Ona göre, Mihrî Hâtun izdivâcdan «âr edip» ölünceye kadar mücerred olarak kalmış, Zeyneb Hamm ise «ere varup, eri hükminde olup Őiirden ve ricâl ile münâsebetden» el etek çekmiř². Her ikisi de onun:

1 Latifi, *Tezkire-i Latifi*, İstanbul, 1314, s. 319-322

2 Âşık Çelebi, *Meşâirü'ş-şuarâ*, Meredith-Owens neşri, London, 1971, 127b-128b

Keşf it niķâbuñı yiri gögi münevver it
Bu 'âlem-i anâşırı firdevs-i enver it

Matla'lı ünlü gazelini naklediyorlar. Yalnız Latîfi farsça:

Zülf eger nîst hevâ-dâr-ı kad-i bâlây-et
Hem-çü men ser be-çi rû mi-nihed ender pâ-y-et

beytini de kaydetmiştir. Zeyneb Hanım'dan bu satırlar dışında hiç bir şiir ele geçmemiştir. Fâtih adına dîvân düzenlediği doğru ise o dîvân ne olmuştur, nerededir? bilemiyoruz.

Mihri Hâtun'a gelince; Amasya'nın bu anaç bülbülünden bize tam bir dîvân kalmıştır. Latîfi onun Belâyî mahlâsı ile şiirler yazan bir kadının kızı olduğunu söylüyor. Ömrü boyunca evlenmemiş olmakla berâber, Sinan Paşa oğlu İskender Çelebi'ye bir zaman plâtonik aşk duymuş olan Mihri Hâtun'un bu aşkı muhtelif şiirlerinde ifade ettiği rivâyet olunur. Yazdığı şiirlerin çoğu Necâti Bey'e nazîre olup, her yazdığı gazeli ona gönderirmiş. Necâti Bey de bundan hoşlanmazmış. Hat-tâ, bir keresinde öfkesini şu kıt'a ile belirtmiştir:

Ey benüm şi'rüme nazîre diyen
Çıkma râh-ı edebden eyle hâzer
Dime ki uşda vezn ü kâfiyede
Şi'rüm oldı Necâtiye hem-ser
Harfi üç olmak ile ikisinüñ
Bir midür fi'l-hakîka 'ayb u hüner³

Bu ince duygulu kadın, diğer şâirlerin kendisine yönelttikleri her türlü satışmayı büyük bir zarâfetle karşılamıştır. Paşa Çelebi adh birinin onunla evlenmek istediğini duyan Bahkesirli Zâtî'nin (öl. H. 953-M. 1546) yazdığı kaba hicviyeyi okuyunca, nükteyi beğenerek «n'olaydı bu kıt'ayı ben demiş olaydım» dediği bizzat Zâtî tarafından rivâyet olunmaktadır⁴.

³ Latîfi, gösterilen yer.

⁴ Mehmed Çavuşoğlu, *Zâtî'nin Letâyîfi*, TDED, C. XVIII, s. 14

Kadın şâirlerin üçüncüsü Hubbî Âyişe Hâtun -ki Beşiktaşlı Şeyh Yahyâ Efendi'nin kızı ve Akşemseddin'in torunu ve 2. Selim'in şehzâdeliğinde hocası olan Şemsî Çelebi'nin hammadır - kocasının münâsebeti dolayısıyla pâdişâha musâhib olmuş, kapısı, işlerinin sarayda görülmesi için aracılık isteyenlerin baş koyduğu yer hâline gelmişti. Hubbî'nin Amasya'da veyâ İstanbul'da doğduğuna dâir iki rivâyet vardır⁵. Eğer ilk rivâyet doğru ise, her üçü de aynı toprağın fidanı, aynı bağın gülü oluyorlar demektir. Kınalı-zâde onun şürinden söz ederken, diğer hanım şâirlerin hepsine tercih olunması gerektiğini ve hemcinsleri arasında en kâbiliyetli ve en belîğ olduğunu söyler. Hurşid ve Cemşid adındaki 3000 beyitlik eserinden başka bir sürü kasîde ve gazel yazmıştır.

Nisâyî'ye gelince; şuarâ tezkirelerinde ve belli başlı kaynaklarda adına şimdiye kadar rastlanmamış bir şâirdir. Şehzâde Mustafa'nın katli üzerine yazdığı Kanunî Sultan Süleyman'a hitâb eden iki mersiye'nin öfkeli ve suçlayıcı edâsından şehzâdenin veyâ annesinin çevresinden olduğu inancını telkîn etmektedir. 2. mersiye'nin 8. ve 9. kıt'alarında Vâlide Sultan'ın o felâketli kayıp karşısındaki durumu ve duyguları dile getirilmiştir. Bu mersiye'nin 4. kıt'asında:

Nev-cuvân iken işüfî 'adl ile dâd eyledüñ
Hâl ü hâlince şamunuñ hâtırın şâd eyledüñ
Pirlikde şimdi n'îçün zulm ü bidâd eyledüñ

diyerek pâdişâhın gençlik günlerinden söz ettiğine bakılırsa, şehzâdenin şehid edildiği târihte (H. 960-M. 1553) oldukça yaşlı bir hâtun kişi olduğu düşünülebilir. İkinci mersiye'nin 2. kıt'asının ilk mısraında:

Bir Urus câdûsınuñ sözün kulağuna koyup

diyerek Hürrem Sultan'ın milliyetini söz konusu edip, şehzâdenin katli hâdisesinin onun telkîniyle olduğunu açıkça söyleyerek, o zaman halk arasındaki gerçek kanâatin ne idüğünü bize haber vermektedir. Sunduğum metindeki 7 numaralı hicviye eğer ona âid ise, müstensihin gazelin başındaki kaydı doğru ise, Nisâyî'nin, şehzâdenin veyâ vâlidesi Gülbahar Sultan'ın muhîti dışında yaşamış, serbest yaradılışlı, kaç-göç denilen tesettüre pek de aldırış etmeyen biri olması mümkündür.

⁵ E.J.W. Gibb, *A History of Ottoman Poetry*, vol. III, London, 1965, s. 170-171

Metinlerin dipnotlarında gösterilen şefkat/şevka, müctehid/ müj-tehîd,n'itdi/n'itti, mazlüm/mazlûm gibi imlâ yanlışlıklarının müsten-sih tarafından yapıldıkları düşünülse bile, birinci mersiye'nin ilk kıt'a-sındaki «Kâfdan Kâfa» deyimindeki zihaf, altıncı kıt'adaki «kad-dümi katl eyleyen» söyleyişi, yedinci kıt'adaki «Müs-i 'Amr-i Tûr» ter-kibi; ikinci mersiye'nin ilk kıt'asının ilk mısraındaki «cevr-i fezâ» tam-laması, sekizinci kıt'anın ikinci mısraındaki «maqbûl» kelimesindeki zihaf gibi bağışlanmaz yanlışlar onun hemcinsi Zeyneb Hanım, Mihrî Hâtun ayarında tahsil görmemiş olduğu kanâatini uyandırmaktadır.

Şiirlerine gelince; üçüncü şiir bir muhammesden çok, bir tahmîs andırmaktadır. Öyle görünüyor ki Nisâyî, kılâsik şâirlerimizde çoğu zaman görüldüğü üzere, kendi gazelini tahmîs etmiştir. Eğer tahmî-nim doğru ise bu gazel Fuzûlî'nin:

Niçe illardur ser-i kûy-ı melâmet beklerüz
Leşker-i sultân-ı 'irfânuz velâyet beklerüz⁶

matla'lı gazeline, veyâ daha kuvvetli bir ihtimâlle Hayâlî Bey'in:

'Âşıkuz dervâze-i şehri melâmet beklerüz
Zâhid-âsâ şanma kim kûy-ı selâmet beklerüz⁷

matla'h yahud:

Kayddan âzâdeyüz kûy-ı ferâgat beklerüz
Naqd-i şabruñ genciyüz künc-i kanâ'at beklerüz⁸

matla'h gazeline nazîre olarak söylenmiş olabilir. Tahmîs, gerçekten başarılıdır. Son kıt'ada mısraların biribirine bağlanması fevkalâde ustaca yapıldığı gibi:

Kûhken şanur görenler bu dil-i sengin ile

mısraındaki «Kûhken» ve «sengin» tenâsübü gâyet güzel düşmüştür. Dördüncü gazel çapkınca edâsiyle Nedîm'i haber vermektedir. Beşinci

6 *Fuzûlî Divânı*, İş Bankası Yayınlarından, Ankara, 1958

7 *Hayâlî Bey Divânı*, Edebiyat Fakültesi Yayını, İstanbul, 1945

8 *Aynı eser.*

gazel umûmiyet i'tibâriyle Nâbî'yi hatırlatan bir ifâde taşımaktadır. Nisâyî, ilk üç beyitte nankör, içi dışı birbirine zıt bir tipin resmini çizmiştir. Altıncı gazel âşıkânedir. Kılâsik edebiyatımızda çok bilinen bir âşık tipinin ta'rifidir ki, aşkı alıp karşılığında her şeyini fedâ eder. Yedinci gazel bir hicivdir. Hicivde mahlâs yok. Yukarıda da söylediğim gibi, bu hicvin Nisâyî tarafından yazılmış olduğuna inanmak hem mümkün, hem değil gibi görünüyor.

Nisâyî'nin şiirlerinin bulunduğu mecmûa, Süleymâniye Kitablığı'nın Hâlet Efendi İlâvesi kısmında 244 numâra ile kayıtlıdır. İçinde daha çok, 16. yüzyıl şâirlerinin şiirleri bulunan mecmûa dîvânî kırması bir yazı ile yazılmış, hemen hemen tamâmiyle bir elden çıkmıştır. İçinde adları sanları bilinip de dîvânları olmayan şâirlerle, adı sanı şimdiye kadar duyulmamış şâirlerin şiirleri vardır. 290b'de «Yahyâ Efendi Müderris» başlığı altında Dukagin-zâde Yahyâ Bey'in:

Gel vücûduñ perdesin kaldur cemâl-i yârı gör
Cân gözinden sil gubârı çihre-i dildârı gör

matla'h gazeli var. 342b'de aynı gazel «Yahyâ Mütevellî» başlığı altında yazılmıştır. Mecmûa Yahyâ Bey'in mütevellî olduğu zamanda mı derlenmiştir, yoksa bu gazel o sırada derlenmiş bir mecmûadan mı alınmıştır, kestirmek güçtür.

1

Fâilâtün Fâilâtün Fâilâtün Fâilün

NISÂYİ KARI FERMÂYED (yk. 320a)

I

- 1 Hâşıl-ı 'ömrüñ iken ol hâna çün kılduñ cefâ
Da'vet itdi hân peder diyü umup geldi şafâ
- 2 Bir iş itdüñ aña kim söylendi tâ Kâfdan Kâfa
Ey şeh-i bî-şefka n'itdi saña Sultân Muştafâ

II

- 1 Anı bu halk-ı cihân severdi dil ü cân ile
Kamusın kul kılmış idi luğ ile ihsân ile
- 2 Hüsn ile hem-tâ idi ol Yûsuf-ı Ken'ân ile
Ey şeh-i bî-şefka n'itdi saña Sultân Muştafâ

III

- 1 Cümle 'âlem reşk iderken merdüm-i âzâdeñe
Zehr-i kâtil kıtasın kendü elüñle bâdeñe
- 2 Nice kıyduñ şâh-ı 'âlem ol güzel şehzâdeñe
Ey şeh-i bî-şefka n'itdi saña Sultân Muştafâ

IV

- 1 Hâk Ta'âla Hâzreti kaynatmadı (mı) kanuñı
Kend' elüñle alasın cism (ü) bedenden cânuñı
- 2 Kayd (u) bend idüp boğasın ol güzel mihmânuñı
Ey şeh-i bî-şefka n'itdi saña Sultân Muştafâ

V

- 1 Yağdı 'âlem bağrını derd ile anuñ fûrkatı
Yandılar dutuşdılar mâtem dutunup gey katı
- 2 Yok mıdı ey şâh-ı 'âlem sende ata şefkatı
Ey şeh-i bî-şefka n'itdi saña Sultân Muştafâ

I (2) Kâfa : metinde كفا // şefka : metinde baştan sona kadar
«şevka شوقه»

VI

- 1 Âl ile anı getürdüp hısm ile kılduñ şehid
Aña kısmet eylemiş Rabbüm maķâm-ı müctehid
- 2 Gicesi Kâdr oldı anuñ gündüzi 'id-i sa'id
Ey şeh-i bî-şefka n'itdi saña Sultân Muştafâ

VII

- 1 Kaddümi katl eyleseñ şâhâ eger Manşûr gibi
Ol baña mi'râc olur Mûst-i 'Amr-i Tûr gibi
- 2 Yazıla aķan ķanum yire *ene'l-haķ hû* gibi
Ey şeh-i bî-şefka n'itdi saña Sultân Muştafâ

VIII

- 1 Muştafâyı Muştafâ ile görürseñ n'idesin
Yüzüne bakmaz ise sen kime feryâd idesin
- 2 Bir gün ola dünyeden sen daħi ĥasret gidesin
Ey şeh-i bî-şefka n'itdi saña Sultân Muştafâ

IX

- 1 Bu Nisâyî derdmend feryâd idüp ķan aĭladı
Derd-i ĥasretten anuñ cismindeki cân aĭladı
- 2 Yidi ķat gökde melekler yirde insân aĭladı
Ey şeh-i bî-şefka n'itdi saña Sultân Muştafâ

2

Fâilâtün Fâilâtün Fâilâtün Fâilün

NISÂYİ KARI MERŞİYE-I SULTÂN MUŞTAFÂ (295a)

I

- 1 Zулm idüp ol nev-cuvâna eyledüñ cevri-fezâ
Boynına daķduñ kemendi cânına kılduñ cezâ
- 2 Şefkat imândur bilürken kılmađuñ ĥavf-i Ĥudâ
Merĥametsüz şâh-ı 'âlem n'itdi Sultân Muştafâ

VI (1) müctehid : metinde «müjdehid مژده هيد»

VII (1) katl : «ķat» olması uygundur sanırım.

I (1) cezâ : metinde «cezâ».

(2) n'itdi : metinde نيتي

II

- 1 Bir Urus cādûsinuñ sözün kulağuna koyup
Mekr (ü) âle aldanuban ol 'acûzaya uyup
- 2 Bâğ-ı 'ömrüñ hâşılı ol serv-i âzâda kıyup
Bî-terahhüm şâh-ı 'âlem n'itdi Sultân Muştafâ

III

- 1 Şâh-ı 'âlemsin velî halk tutdı senden nefreti
Kimsenüñ kalmadı hergiz saña meyl-i şefkati
- 2 Bâ'is olan müftiye de irmesün Hâk rahmeti
Merhametsüz şâh-ı 'âlem n'itdi Sultân Muştafâ

IV

- 1 Nev-cuvân iken işüñi 'adl ile dâd eyledüñ
Hâl ü hâlince kâmunuñ hâtırın şâd eyledüñ
- 2 Pirlıkde şimdi n'içün zulm (ü) bîdâd eyledüñ
Bî-terahhüm şâh-ı 'âlem n'itdi Sultân Muştafâ

V

- 1 Bî-güneh kan itmege pes nicesi gördüñ şavâb
Bunı mı zann eyledüñ kim şâha olmaya hisâb
- 2 Ne yüz ile Hâzret-i Hâkka virisersin cevâb
Merhametsüz şâh-ı 'âlem n'itdi Sultân Muştafâ

VI

- 1 Kimseye bâkı degüldür bu fenâ bilmez misin
Öldürüben nev-cuvân oğluñı sen ölmez misin
- 2 Mülk idindüñ dünyeyi âhir fenâ olmaz mısın
Bî-terahhüm şâh-ı 'âlem n'itdi Sultân Muştafâ

VII

- 1 Dest-giri Hâk Resûli gibi ulu şâh ola
Ol Resûlu'llâh katında maqbûl-i dergâh ola
- 2 Yok mı havfüñ tamu yoh saña toğrı râh ola
Merhametsüz şâh-ı 'âlem n'itdi Sultân Muştafâ

III (2) müftiye de : metinde متفیده

IV (2) Hâl ü hâlince : metinde حالو حالجه

V (1) eyledüñ kim : metinde ايلوكم

VIII

- 1 Töhmət (ü) isnâd ile yıkıldı taht (u) hânesi
Mazlûm u ma'sûm iken n'itdi ya ol dür dânesi
- 2 Hâzret-i Ya'kûb-veş yandı firâka anası
Bî-terahhüm şâh-ı 'âlem n'itdi Sultân Muştafâ

IX

- 1 Şabr-ı Eyyûb ile katlandı firâka ol hatun
Bu fenâ dâri içinde çekdi tamu mihnetin
- 2 Anı yaqub yanduran görsün zebânî heybétin
Merhametsüz şâh-ı 'âlem n'itdi Sultân Muştafâ

X

- 1 Bu Nisâyî derdmend feryâd idüp kan ağladı
Derd-i hasretten anuñ cismindeki cân ağladı
- 2 Yidi kat gökde melekler yirde insân ağladı
Bî-terahhüm şâh-ı 'âlem n'itdi Sultân Muştafâ

3

Fâilâtün Fâilâtün Fâilâtün Fâilün

NISAYI FERMAYED (320b)

I

- 1 Biz de mecnûn-ı zamânuz deşt-i 'uzlet beklerüz
Keşreti vahdetle terk itdük halvet beklerüz
- 3 Bezm-i gamda hem-demüz nây ile şöhet beklerüz
Şanma ey zâhid bizi râh-ı selâmet beklerüz
- 5 Bir belâ-keş 'âşıkuz kûy-ı melâmet beklerüz

II

- 1 Tutmuşuz Mecnûn gibi deşt-i ferâgatde mekân
Yapmışuz 'Ankâ gibi. Kâf-ı 'ademde âşiyân

VIII (2) mazlûm : metinde «mazlûm»

I (1) İkinci mısırâda vezin bozuk, «itdük» kelimesini «itdükde» diye okursak düzelir.

- 3 Gizlü gencüz itmezüz râz-ı dili halka 'ayân
Bulmuşuz künc-i ferâgatde niçe genc-i nihân
5 Tâc (u) tahtı terk idüp kûy-ı ferâgat beklerüz

III

- 1 Cân u dil mest ü melâmet bir iki sersemelerüz
Bezm-i gamda Vâmık u Ferhâd ile hem-demlerüz
3 'Işk câmn nûş idüp her hâl ile hurremlerüz
Bende-i pîr-i muğân olduğa niçe demlerüz
5 'Âlemüñ sultânıyuz bâb-ı sa'âdet beklerüz

IV

- 1 Hânumânı terk idüp kodum yoluñda baş (u) cân
Eşk-i çeşmüm gibi nem var ise kıldum der-miyân
2 Dönmezsin bir yaña olursa eger halk-ı cihân
Almağa vaşluñ metâ'ını virüp rûh-ı revân
5 Nakd-i 'ömri şarf idüp hey hâce nevbet beklerüz

V

- 1 Husrev-i dehrüz bu eşk-i çeşm-i pür-hünin ile
Bisütünü seyle virdük dide-i nemgin ile
2 Kûhken şanur görenler bu dil-i sengin ile
Biz belâ Ferhâdıyuz yâd-ı leb-i Şîrin ile
5 Niçe demdür ey Nisâ derbend-i miñnet beklerüz

4*

Mefâ'ilün Mefâ'ilün Mefâ'ilün Mefâ'ilün

NISAYI KARI FERMÂYED (321a)

- 1 Yağa mestâne çâk sine güşâde yâr gönlekçek
Seherde bir iki gonca güler oynar gönlekçek
2 Giderdi câmesini gül gibi bezm içre ol gonca
Mey içse yâsemen gibi olur her bâr gönlekçek

* Bu gazelin yan tarafına şu beyit yazılmıştır :

Göğüs bağır açuk kollar şafâlu yâr gönlekçek

[Seherde] şâh-ı gül gibi güler oynar gönlekçek

- 3 Çözüp sünbüllerin çekmiş o gonca sine çâk itmiş
Benefşe nûş ider gül mevsiminde yâr gönlekçek
- 4 Birinde bulmadum ol Yûsuf-ı gül-pîrehen bûyın
Şoyundu goncalar oldu gül-i gülzâr gönlekçek
- 5 Havâ kesb itmege yelticek olmuş yâr gülşende
Gülistân okudur bülbüllere tekrâr gönlekçek
- 6 Şafâ şahnında ol gonca uyur beñzer yatur gence
Nisâ pehlûya çek anı kinâr it var gönlekçek

5

Fâilâtün Fâilâtün Fâilâtün Fâilün

NISAYI KARI FERMAYED (321a)

- 1 Bir iki günde hemân yile varur sa'y (u) emek
Degme nâ-merd ile 'âlemde yimeñ nân (u) nemek
- 2 Dili pür-hüsn (ü) şadâkat tolı gönlinde nifâk
Div ma'nide görünür velî şûretde melek
- 3 Hâk-ı nâm unudur gönline gelmez ki añâ
Dizi üstinde turur şöyle ki yidügi yemek
- 4 Eşer itmedi figânüm neden ey mâh saña
Nâlişümden uyumaz murg-ı semâ dañi semek
- 5 Ey Nisâ derd-i gama eyle taħammül ki müdâm
Kimi şâd itdi seni şâd ide eyyâm-ı felek

6

Fâilâtün Fâilâtün Fâilâtün Fâilün

NISAYI KARI FERMAYED (321a)

- 1 Dil gamuñdan gayrı cânâ dañi miħmân istemez
Cân lebüñ cânından özge Âb-ı Hayvân istemez

- 2 Gül yüzün bâğın gören 'âlemde ey serv-i sehi
'Ömri oldukça daği hergiz gülistân istemez
- 3 Tapuñuñ bir dem gedâsı olan ey şâh-ı cihân
Ger olur ise yedi iklîme sultân istemez
- 4 Bilürem dâyim neden baña 'adûdur ol raķib
Ehl-i imân olanı elbette şeytân istemez
- 5 Derdüñüñ zevkın bilelden bu Nisâyî derdmend
Derdüñi ister velf derdine dermân istemez

7

Fâ'ilâtün Fâ'ilâtün Fâ'ilâtün Fâ'ilün

NISÂYİ KARI FERMÂYED (321a)

- 1 Gûş urup diñle yine ey yat özin sen şöhetüñ
Gör ki 'âlemde ne yüzdendür senüñ mâhiyyetüñ
- 2 Topa dikilmiş Habeş maymûn(1) gibi üstüne
Yağdurayın tîr-i hicvi tâ kim artsun hayretüñ
- 3 Bir kişi maskaralıkdan pes gidiliktür murâd
Sen ne yüzdendü gidisin kim olmaya bir kaç (g...ñ)
- 4 Bir sarık şardum muķallak saña beñzedem diyü
Kömür ile kîr-i ħar üstinde yazdum sîretüñ
- 5 Şimdi Kostantin Ġalaťa kanda kaldı Üsküdar
Ser-be-ser tutdı cihâm boynuzuñla şevketüñ

- (5) derdmend : bu kelimenin üstüne ayrıca «rûz u şeb» yazılmıştır.
- (1) İlk mısırâdaki «ey» kelimesi sonradan ve satır doğrultusundan biraz üst tarafa yazılmıştır./ (yat) : metinde «pat»
- (2) tîr-i : metinde «tîr ü»
- (3) Kafiye kelimesini okuyamadım
- (4) kîr-i : metinde كبرو
- (5) boynuzuñla : metinde «poynuzuñla»